

Arrest

nr. 247 566 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. POKORNY
Stationsstraat 10/002
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent geboren op 19 maart 1997 in het dorp Fazilia in de provincie Nineveh, op ongeveer 20 kilometer ten noorden van Mosul, waar u in het ouderlijk huis woonde met uw moeder en zus. Uw vader is overleden in 2010. U omschrijft uzelf als een Koerdische shabak en soennitische moslim. U bent niet gehuwd. U werkte als landbouwer op de grond van uw familie.

Op 10 juni 2014 is IS 's morgens uw dorp Fazilia binnengevallen. U was op dat moment buiten uw dorp in jullie moestuin aan het werken. U hoorde schoten en ontploffingen en vertrok daarna op weg naar huis. Een dorpsgenoot die u tegenkwam raadde u af om nog terug naar het dorp te gaan.

U ging dan met de mensen van uw dorp mee die vluchtten. U ging mee met uw dorpsgenoten die vluchtten naar Rabia, tegen de grensovergang met Syrië, waar jullie op 11 juni 2014 zijn aangekomen. Een dag later gingen jullie naar Syrië. Aan de grensovergang heeft u nog gezocht naar uw familie. In Syrië werden jullie opgevangen door Peshmerga. Jullie verbleven drie dagen in Syrië. Jullie werden van Syrië naar Nusaybin in Turkije gebracht op 16 juni 2014. Vandaar ging u naar Istanbul. Na twee dagen op straat vond u een slaappleats. U verkreeg ook werk en bleef bijna vier jaar in Istanbul. Omdat u illegaal was en geen toekomst had besliste u uiteindelijk om naar Griekenland te gaan.

Op 14 april 2018 reisde u naar Griekenland. U diende in Griekenland op 20 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U bent een jaar en twee maanden in Griekenland gebleven. U had op het moment van uw vertrek uit Griekenland nog geen beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming ontvangen. Via de Balkan-route reisde u vanuit Griekenland verder naar België waar u aankwam in augustus 2019.

U heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in België op 19 augustus 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde liever op straat te leven dan terug te gaan naar Irak. U vreest de sjjiitische milities van al-Hashd alShaabi want ze zijn tegen soennitische moslims en tegen Koerden en gedragen zich slechter dan IS. U wil niet meer terug naar het land waar uw moeder en zus spoorloos verdwenen.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient er te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).*

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter*

staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, X, 29.11.2019, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u verklaard geboren te zijn in Fazilia in de provincie Nineveh op 19 maart 1997 waar u in het ouderlijk huis verbleef tot de inval van IS op 10 juni 2014. U vluchtte toen naar Rabia waar u op 11 juni 2014 toekwam en stak de dag nadien de grens over naar Syrië. Op 16 juni 2014 reisde u naar Turkije en u verbleef bijna 4 jaar in Istanbul.

Eerst en vooral stelt het CGVS tot grote verbazing vast dat u niet lijkt te weten welke bevolkingsgroepen in uw eigen geboortedorp leven. U geeft aan dat er christenen, shabakken en Arabieren wonen. Op de vraag welke bevolkingsgroep in de meerderheid is, geeft u aan dat dit de Arabieren zijn 'als u zich niet vergist' (CGVS, X, 29.11.2019, p. 12). Het CGVS moet vaststellen dat uw antwoorden helemaal niet kloppen. Dit is toch heel frappant gezien het uw geboortedorp betreft en waar u heeft verbleven tot u uit Irak bent vertrokken. Fazilia is, zo blijkt uit verschillende bronnen, een 'gemengd dorp' met zowel soennitische als sjiiitische shabak Koerden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt geenszins dat Fazilia een dorp is met een grote Arabische bevolking, laat staan een meerderheid aan Arabieren. Dat u dat niet weet is absoluut ongeloofwaardig. Voorts beweerde u dat uw dorp Fazilia tot het district Tel Keyf behoort. U bleek echter geen enkel omliggend district te kunnen benoemen of situeren (CGVS, X, 29.11.2019, p. 17), wat opnieuw erg opmerkelijk lijkt indien u daar u hele leven zou hebben gewoond.

Het CGVS stelt verder vast dat u Khorsabad opgeeft als een dorp in de buurt van Fazilia (CGVS, X, 29.11.2019, p. 4), maar heel opmerkelijk Dur Sharrukin, een oude archeologische site met ruïnes die vlak naast Khorsabad ligt op amper 5 kilometer van uw geboortedorp, niet kent. De naam Dur Sharrukin is u volslagen onbekend. Nochtans liggen de uitgestrekte ruïnes van het vroegere paleizencomplex en de stad, die op verschillende plaatsen zichtbaar zijn (cf. foto's in het administratief dossier), pal in het midden tussen Fazilia en Khorsabad. Ook de archeologische site Tepe Gawra ('grote berg/heuvel' in het Koerdisch) kent u niet. U zei dat u hier nog nooit van had gehoord (CGVS, X, 29.11.2019, p. 13). Nochtans ligt Tepe Gawra, een onmiskenbaar zichtbaar element in het landschap (cf. foto's in het administratief dossier), op minder dan twee kilometer van het dorp waar u volgens uw verklaringen uw hele leven zou hebben gewoond. Het is voor het CGVS ondenkbaar dat u nog nooit van deze plaatsen zou hebben gehoord die zo dicht en zichtbaar bij uw vroeger ouderlijk huis lagen.

Het CGVS stelt ook vast dat het opmerkelijk is dat u zelf Bashiqa aangeeft als een dorp in de buurt op minder dan 10 kilometer, waar u een keer per maand of een keer per twee maanden naar toe ging, maar nauwelijks iets kan zeggen over de bevolkingssamenstelling. U zei dat er christenen wonen, maar u weet echter niet of er Koerden, Shabakken of Yezidi woonden in Bashiqa. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er inderdaad een kleine Assyrische (christelijke) minderheid is, alsook een Arabische minderheid, maar dat de bevolking van Bashiqa ook shabakken en hoofdzakelijk uit Yezidi (soms aangegeven als 'Yezidi Koerden') bestaat. U kent ook geen wijken in Bashiqa en u kan geen dorpen aangeven die rond Bashiqa liggen (CGVS, X, 29.11.2019, p. 15-16). Het is ongeloofwaardig dat u dat allemaal niet weet als, u zoals u initieel aangeeft, een keer per maand of een keer per twee maanden naar Bashiqa toe ging om daar 'rond te hangen' of naar de markt te gaan met uw burens (CGVS, X, 29.11.2019, p. 15). Vooral het feit dat u totaal niet blijkt te weten dat er Yezidi in Bashiqa wonen, terwijl uit verschillende bronnen blijkt dat het dorp echt bekend staat omwille van zijn Yezidi bevolking, is bijzonder veelzeggend. Wanneer er nog verder werd doorgevraagd over Bashiqa beweerde u plots dat u geen info hebt over deze plaats omdat u 'er niet zo vaak naar toe ging' en 'altijd in uw dorp bleef' (CGVS, X, 29.11.2019, p. 15), wat natuurlijk niet consistent is met uw eerdere bewering dat u daar één of twee keer per maand heen ging.

Uw gebrek aan kennis over twee andere dorpen in de buurt die u naar voor brengt is bijzonder bedenkelijk. U geeft Omerqabci aan als een dorp in de buurt van Fazilia. Omerqabci (of Umar Qabji) ligt inderdaad op zo'n 4 kilometer van uw dorp. U slaagt er echter niet in Omerqabci te situeren. U toont Omerqabci aan ten westen van Fazilia (CGVS, X, 29.11.2019, schets 1) terwijl het in werkelijkheid ten zuiden ligt. Het is bovendien opvallend dat u verkeerdelijk aangeeft dat er Arabische moslims wonen (CGVS, X, 29.11.2019, p. 11) terwijl het in werkelijkheid een Koerdisch dorp is waar zowel soennitische als sjiiitische shabakken wonen. We stellen hierbij aansluitend ook vast dat u Kanune, een dorp eveneens in de omgeving, op minder dan 5 kilometer, een eerste maal aan de rechterkant van Fazilia situeert (CGVS, X, 29.11.2019, p. 10-11). Een tweede maal zegt u dat u zich heeft vergist en situeert u Kanune ten noorden van Fazilia, wat duidelijk niet klopt (CGVS, X, 29.11.2019, p. 11 en schets 1). Het is voor het CGVS duidelijk dat u Kanune niet consistent en correct kan situeren.

Uw gebrek aan kennis over dorpen in uw directe omgeving is doorheen het persoonlijk onderhoud opvallend. Het roept vele vragen op dat u Baybuz of Bibuz, Xeweran en Simaqya niet kent (CGVS, X, 29.11.2019, p. 10). Evenmin als Derke Bashek en Talyareh (CGVS, X, 29.11.2019, p. 12). Dat zijn allemaal dorpen in de buurt, allemaal op minder dan 10 kilometer van uw geboortedorp en ouderlijk huis, waar bovendien ook Koerden, uw eigen bevolkingsgroep, wonen.

Aanvullend op deze ernstige bedenkingen bij uw beweerde herkomst uit Fazilia stelt het CGVS ook vast dat er opvallende fouten in uw kennis over de herovering van Fazilia op IS zitten. Het gaat bovendien over essentiële elementen waarvan we mogen verwachten dat u die zou moeten kennen of waarnaar u geïnformeerd zou moeten hebben indien u werkelijk van Fazilia bent en u gedwongen werd uw ouderlijk huis in Fazilia te verlaten. Zo kan u niet aangeven wanneer Fazilia is bevrijd. U weet wel dat het 'ongeveer in 2016' was maar kan niet aangeven in welke maand. U weet ook niet of Fazilia voor of na Mosul werd bevrijd (CGVS, X, 29.11.2019, p. 20-21). Fazilia werd in werkelijkheid bevrijd in oktober 2016, een aanzienlijke tijd voor het oosten van Mosul werd heroverd in januari 2017 en Mosul helemaal werd heroverd op IS in juli 2017. Uw gebrek aan kennis hierover is frappant. Uw bewering dat u geen televisie heeft gevolgd en u pas in Griekenland in 2018, bijna vier jaar na de inval van IS, heeft gevraagd naar de situatie in uw beweerde regio van herkomst (CGVS, X, 29.11.2019, p. 21-22) maakt dit niet minder frappant, integendeel. Men zou toch meer interesse voor en inspanningen om meer te weten te komen over uw beweerde regio van herkomst mogen verwachten, zeker gezien u uw familie volgens uw beweringen niet meer heeft gezien of gehoord sinds 10 juni 2014, op het moment van de inval van IS in Fazilia en naburige gebieden.

Het CGVS heeft ook ernstige bedenkingen bij uw beweerde reisroute vanuit Fazilia naar Turkije waar u bijna vier jaar heeft verbleven. U verklaarde met de mensen van uw dorp op 10 juni 2014 gevlucht te zijn naar Rabia, tegen de grensovergang met Syrië, waar jullie op 11 juni 2014 zijn aangekomen (CGVS, X, 29.11.2019, p. 22-23). U gaf op het persoonlijk onderhoud aan dat u een dag te voet heeft gedaan over uw vlucht naar Rabia vanuit Fazilia (CGVS, X, 29.11.2019, p. 24). We merken op dat dit een afstand betreft van ongeveer 134 kilometer tot ongeveer 173 kilometer, afhankelijk van de route die wordt gevolgd (zie documentatie in het administratief dossier). Dat u deze afstand te voet heeft afgelegd in één dag grenst aan het onwaarschijnlijke en is aldus absoluut niet aannemelijk. Het is ook opmerkelijk dat u de route naar Rabia heeft genomen en als Koerd niet geopteerd heeft om naar Duhok te gaan, wat niet alleen heel wat dichters is, maar zich ook bevindt in de Koerdische Autonome Regio (KAR) en waar

u zich in veiligheid kon brengen. Te meer daar u zelf verklaarde dat er wel degelijk ook mensen naar Duhok zijn gevlucht (CGVS, X, 29.11.2019, p. 24). Uw verklaringen over uw beweerde vlucht van Fazilia naar Rabia zijn verder niet alleen ongeloofwaardig maar ook totaal niet doorleefd. Zo antwoordt u op de vraag waarom u niet naar Duhok bent gegaan het volgende: 'Als je aan het vluchten bent dan weet je niet in welke richting je moet gaan.' Op de opmerking dat er toch iemand geweest moet zijn die de weg wist of die wist waar u naar toe zou gaan antwoordde u dat er veel mensen naar Rabia gingen en er mensen waren die de weg kenden. Op de vraag of de reis naar Rabia geen grote omweg was antwoordde u dat mensen zijn verspreid en gevlucht. 'Je had mensen die naar Rabia gingen en mensen die naar Duhok gingen en misschien zijn mensen naar andere dorpen gevlucht.' U verklaarde dat u gewoon met de groep bent meegegaan die naar Rabia ging. U kan absoluut geen afdoende antwoord geven op de vraag waarom u niet naar de Koerdische Autonome Regio bent gevlucht. U verklaarde dat als uw moeder en zus mee waren geweest u naar Koerdistan zou zijn gegaan en u gewoon naar een veilige plaats wou (CGVS, X, 29.11.2019, p. 24). De route die u heeft genomen en het tijdsbestek waarin u die route heeft afgelegd zijn concluderend niet alleen onaannemelijk maar ook uw beweringen hierover zijn absoluut niet doorleefd en missen een logische onderbouw. Deze bevinden van het CGVS komen bovenop uw ongeloofwaardige herkomst en uw gebrekkige kennis over cruciale feiten na uw beweerde vlucht uit Fazilia.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document ter staving van uw identiteit of herkomst voorlegt waardoor het CGVS dan ook aangewezen is op een beoordeling van uw verklaringen. U bracht naar voor dat de documenten die uw identiteit en herkomst kunnen aantonen allemaal thuis zijn gebleven omdat u op uw landbouwgrond was toen u moest vluchten (CGVS, X, 29.11.2019, p. 3). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Fazilia gelegen in de provincie Nineveh. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Fazilia in Nineveh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat

vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RVS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 29 november 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw herkomst, uw levensomstandigheden en eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 1 van de conventie van Genève van 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, schending van de artikelen 48/3, 48/5 van de vreemdelingenwet en schending van de materiële Motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen)".

Verzoeker verwijst naar de motiveringen ten grondslag van de weigeringsbeslissing en de algemene principes inzake de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat gelden:

"Doordat enkel onwetendheid en een gebrek aan geografische kennis van de regio van herkomst bij verzoekende partij werd vastgesteld;

Dat evenwel verzoekende partij die onwetendheid kan verschonen door zijn jeugdige leeftijd en zijn gebrek aan opleiding/opleidingsniveau;

Doordat vastgesteld werd dat de bestreden beslissing op een onvolledig administratief onderzoek gebaseerd is omdat de aangebrachte feiten ten onrechte niet aanleiding hebben gegeven tot een volwaardig gehoor en onderzoek om uit te maken of verzoekende partij al dan niet een gegronde vrees koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie;

Doordat immers het gehoor beperkt bleef tot vragen omtrent de geografische kennis van de regio van herkomst van verzoekende partij;

Doordat de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg niet deugdelijk is;

Doordat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat voornoemde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze;

Doordat het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Doordat de bestreden beslissing niet steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven;

Doordat de bestreden beslissing steunt op een onvolledig administratief onderzoek;

Doordat het duidelijk is dat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die zij door grondig onderzoek had kunnen verzamelen zodat mag besloten worden dat de bestreden beslissing niet juist gemotiveerd werd ofwel de bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd;

Terwijl de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van een onvolledig gebleven administratief dossier niet kon oordelen of er sprake is van vervolging omwille van één van de redenen opgesomd in de Conventie van Genève;

Terwijl verzoekende partij als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet worden erkend, minstens komt hij in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

[...]’.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en algemene principes impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. In het verzoekschrift wordt op correcte en omstandige wijze de motiveringen hernomen waaruit blijkt dat verzoeker een gebrek aan kennis heeft omtrent elementen uit zijn directe leefomgeving.

De overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, dient in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zeker wanneer een verzoeker om internationale bescherming geen document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht zijn kennis over de voorgehouden regio van herkomst te toetsen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande zijn verklaarde land en regio van herkomst, dat hij enige kennis heeft van de situatie aldaar en dat hij de nodige achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit en regio van herkomst van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Naast de vraag of de aangehaalde redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, onderzoekt de Raad of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal. Daarbij gaat de Raad na of hij op grond daarvan kan beslissen, rekening houdend met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving. Deze kennis van de ruimere leefomgeving is uiteraard minder doorslaggevend en kan er alleszins niet toe leiden dat de onwetendheid inzake de onmiddellijke leefomgeving buiten beschouwing wordt gelaten, daar deze laatste kennis het meest bepalend is.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing heeft verzoeker een manifest gebrek aan kennis inzake essentiële elementen aangaande zijn directe leefomgeving. Dit betreft een gebrek aan kennis inzake de bevolkingsgroepen in zijn geboortedorp, archeologische sites op luttele kilometers van zijn woonplaats, de bevolkingsgroepen in dorpen in de nabijheid, de locatie van naburige dorpen, belangrijke recente gebeurtenissen zoals de bevrijding van het dorp van IS. Hierbij voegen zich ook onaannemelijke verklaringen omtrent zijn vluchtroute en een gebrek aan enig document ter staving van zijn identiteit en herkomst.

Verzoekers verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan opleiding kan niet aangenomen als nuttige verklaring voor de veelheid aan onwetendheden over zijn vermeende regio van herkomst. Het vastgestelde gebrek aan kennis heeft immers betrekking op elementen uit zijn directe leefomgeving waarbij hij niet aantoont dat deze kennis enkel kan verworven worden ingevolge een schoolse opleiding. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder zich beroept op verkeerde feiten of gegevens, noch toont hij concreet aan dat het administratief onderzoek onvolledig was.

Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Irak in Fazilia in de provincie Nineveh heeft verbleven. Verzoeker voert evenmin enig verweer tegen de motivering die stelt zijn gebrekkige medewerking inzake zijn vermeende regio van herkomst verweerder in het ongewisse blijft over waar hij voor zijn aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het behoort evenmin aan de Raad om te speculeren over zijn verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS